

iwan

**en het
geheim in de
koffer**

**Myrna
Grant**

g

IWAN EN HET GEHEIM IN DE KOFFER

Copyright © 1975 Myrna Grant

Oorspronkelijke titel: Ivan and the Secret in the Suitcase

Copyright Nederlandse vertaling © 1976 Uitgeverij Gideon

Auteur: Myrna Grant

Vertaling: Toos Rosies-Graaff

Tekstbewerking: Albert Wonink en Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en illustraties: Arjen Niezen, cartoonsenzo.nl

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: 1976

Tweede herziene druk: mei 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-275-7

NUR: 282, 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

1	Een geheime bijeenkomst	7
2	Gevaarlijke plannen	13
3	Een waarschuwing van de politie	18
4	Een cadeautje van een buitenlander	23
5	Een gewaagd plan	30
6	Gegevens onthouden	35
7	De reis naar Boedapest	41
8	Katya's angst	45
9	In de trein	49
10	Aankomst bij avond	54
11	Familiereünie	58
12	Een Amerikaanse verrassing	63
13	Beroofd	69
14	Katya's ontdekking	75
15	De arrestatie	80
16	De ongewilde held	86
17	Op de voorpagina	93
18	Tot ziens, Peter!	97
19	Het loopt mis	102
20	Gevolgd	107
21	Een angstig ogenblik	112
22	In de val	117
23	Opdracht volbracht	124
	Verklarende woordenlijst	130

EEN GEHEIME BIJEENKOMST

Iwans hart bonsde van opwinding. Hij probeerde te doen alsof hij liep te genieten van de frisse Moskouse avondlucht, maar ondertussen hield hij Alexi Petrowitsj, die een eind voor hem liep, scherp in het oog. Alexi had zijn handen in zijn zakken en floot een vrolijk deuntje, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Alexi was veertien jaar. Een jaar ouder dan Iwan. Hij wist precies wat hij onder deze omstandigheden moest doen.

Toch was Iwan verbaasd toen Alexi plotseling een grijs poortje binnenwipte. Hij was ineens verdwenen.

Een gerimpeld grootmoedertje, met een kind aan haar hand, passeerde Iwan. 'Goedenavond, jonge kameraad!' Met een blik van goedkeuring keek ze naar Iwans golvende, bruine haar en zijn atletische bouw. 'Goedenavond, grootmoedertje.' Iwan was nu bijna bij het poortje. Zou ze in de gaten hebben dat er iets aan de hand was? Met moeite bedwong hij de neiging om even over zijn schouder te kijken en snel verdween ook hij door het poortje. Op hetzelfde ogenblik ging een deur voor hem open en werd hij een volle kamer binnengeloodst.

'Iwan Sergejewitsj. God zij met je!' Alexi omhelsde zijn vriend op de Russische manier. De anderen knikten vriendelijk naar hem. Sommigen stonden op om hem

een hand te geven. Iwan nam plaats op een bankje naast Alexi en twee andere jongens. Hij had moeite zijn nieuwsgierigheid te bedwingen, maar hij wist dat het niet verstandig zou zijn nu rond te kijken. Iwan was nooit eerder bij een christelijke jeugdbijeenkomst geweest. Maar hij wist wel dat ook hier verraders konden zijn. Nieuwelingen werden in de gaten gehouden en met de nodige voorzichtigheid behandeld.

Een jongen van een jaar of vijftien stond op wacht bij het raam. Hij keek langs de gesloten gordijnen en kon iedereen zien die van die kant over straat ging. Aan de andere kant van het raam stond een meisje, met lang blond haar. Zij hield de andere kant van de straat in de gaten. Elke voorbijganger en iedere auto werd op die manier direct gesignaleerd. Bij de deur stond een oudere jongen. Hij deed de deur open als er iemand binnenkwam en sloot hem weer zo snel mogelijk.

Aan de andere kant van de kamer begon een meisje een gitaar te stemmen. Iedereen sprak fluisterend. Na een poosje begonnen ze te zingen, maar het was zo zacht dat Iwan eerst niet eens kon horen welk lied het was. Terwijl ze zo, half fluisterend, half zingend, het prachtige Russische lied zongen, kwam er een grote vrede over de groep. Iwan werd er enorm blij van. Wat geweldig om de Heere te prijzen, samen met zoveel andere gelovige mensen!

‘Maar het is erg gevaarlijk, hoor!’ had mama uitgeroepen. ‘En juist nu we met vakantie naar Hongarije gaan! We mogen ons nu vooral geen problemen op de hals halen.’

Papa dacht diep na. Deze reis was iets wat ze maar één-maal in hun leven zouden kunnen doen. Ze hadden jaren gespaard om één keer met vakantie naar Hongarije te gaan, naar familieleden daar. Het zou inderdaad niet zo prettig zijn als Iwan nu zou worden aangehouden op een christelijke bidstond, bij iemand thuis.

Katya tilde een grote opscheplepel vol soep uit de pan omhoog en rook er goedkeurend aan. Ze haalde onverschillig haar schouders op, en met de logica van een meisje van tien jaar zei ze: 'Mijn onderwijzeres, Marina Akmatowa, zegt dat er godsdienstvrijheid in de Sovjet-Unie is. Wat is er dan op tegen dat Iwan samen met andere jongens en meisjes wil bidden en zingen? Dat kan toch geen misdaad tegen het Sovjetvolk zijn?'

Papa trok een keukenstoel onder de tafel weg en ging zitten. Mama begon het bruine brood te snijden dat ze

zojuist had gekocht. Iwan ging ook zitten en keek zijn vader gespannen aan.

‘En verder,’ vervolgde Katya zonder op een antwoord te wachten, ‘hebben jullie Iwan altijd beloofd dat hij mocht gaan als hij dertien was. Er zal hem echt niets gebeuren. Er is toch nog nooit iemand gepakt?’ Ze lachte Iwan vrolijk toe en liet de grote lepel opnieuw in de soep zakken. Papa schudde lachend zijn hoofd.

‘Katya, je weet heel goed dat de wet alle christelijke samenkomsten verbiedt die niet in de kerk worden gehouden.’

‘Maar dat is toch niet eerlijk!’ riep Iwan verontwaardigd uit. ‘Jonge mensen mogen volgens de wet ook niet naar de kerk gaan. We moeten wachten tot we achttien zijn. Papa en mama, jullie weten heel goed dat het niet Gods weg is. Daarom hadden jullie me beloofd dat ik naar de jeugdbijeenkomst mocht.’

‘Ik wil zeker niet beweren dat onze wetten makkelijk zijn.’ Papa zuchtte eens en lachte toen weer naar Iwan. Met zijn ruwe handen, die gewend waren aan zware fabrieksarbeid, streek hij Iwans haar naar achteren.

Iwan knikte opgelucht. ‘Nee, papa, die wetten zijn niet goed. Maar het is wel goed voor mij om bij anderen te zijn die ook van de Heere God houden. Het is goed om samen met hen te zingen en te bidden.’

Papa stond op en nam de schaal met brood uit mama’s handen over. ‘We hadden hem beloofd dat hij er dit jaar heen mocht, Natasja. We moeten hem aan de Heere God toevertrouwen.’ Iwan voelde een diepe liefde voor zijn ouders in zijn hart, toen hij zag hoe papa mama over

haar wang aaide en mama op haar beurt lief naar hem lachte.

Nu hij in de volle kamer zat, leek het gevaar niet te bestaan. Een van de meisjes stond op om een gedicht voor te dragen dat ze zelf had gemaakt. Ze had een dieprode bloes op haar wangen, maar haar stem was helder en vast.

'... En als ik bewandel de weg van het leven,
is er geen prijs die ik niet wil geven,
om Hem te dienen, mijn God en Heere,
want door Zijn bloed gaf Hij mij het leven weer.'

Ze ging snel zitten en boog haar hoofd, waardoor haar lange vlechten naar voren vielen. Een van de oudere jongens stond nu op. Hij had een bijbeltje in zijn hand en begon te spreken. Hij droeg het gebruikelijke, donkere pak en witte overhemd van de Sovjetstudent. Het was zo vol in de kamer dat zijn voorhoofd helemaal nat was van het zweet. Ondanks dat straalde zijn gezicht van blijdschap toen hij begon te spreken over de Heere Jezus en het volgen van Hem. Het was een goede preek, maar Iwan vond het moeilijk zijn gedachten erbij te houden. Hij vroeg zich af hoe die jongen aan dat bijbeltje kwam en wie hij was. Hij kende trouwens de meeste jongens en meisjes niet die in de kamer waren. Wat zou het zijn zijn hen allemaal persoonlijk te leren kennen.

Plotseling werd hij uit zijn gedachten opgeschrikt door gestommel in de hal, vlak voor de deur van de kamer. Ogenblikkelijk verdween de bijbel tussen de jongeren. De spreker ging zitten. De gitaar werd snel opgeborgen.

Niemand in de kamer bewoog zich. Er werd geen geluid gehoord. Alle ogen waren gericht op de wachters bij het raam. Die haalden angstig hun schouders op. Er was niemand het gebouw binnengekomen.

De leider legde voorzichtig zijn oor tegen de deur en luisterde aandachtig. Daarna keerde hij zich grinnikend naar de jongeren in de kamer. 'Het is een fiets.' Het nieuws werd fluisterend doorgegeven. Een andere flat-bewoner bracht zijn fiets naar buiten om een stukje te gaan rijden. De jongelui lachten opgelucht naar elkaar, terwijl ze bleven kijken naar de jongen die nog steeds aan de deur luisterde. Eindelijk werd het weer stil in de hal. De wachters bij het raam knikten. De jonge spreker stond weer op. De bijbel kwam weer tevoorschijn en werd naar hem doorgegeven. De preek ging voort alsof er niets was gebeurd. Daarna werd er nog eens gezongen, op dezelfde zachte manier.

Na een tijdje merkte Iwan dat de anderen één voor één vertrokken. Er stonden er nooit meer dan twee tegelijk op, die dan zo onopvallend mogelijk de woning verlieten. Alexi zag dat Iwan het niet helemaal begreep en legde hem fluisterend uit dat het te veel aandacht zou trekken als iedereen tegelijk het huis verliet. Iwan knikte begrijpend. Maar toen hij opstond om naar huis te gaan, trok Alexi hem aan zijn mouw.

'Ga nog even zitten, we willen je wat vragen. We hebben je hulp nodig.'

GEVAARLIJKE PLANNEN

De avond daalde over Moskou. De kleine kamer die net nog vol jongeren had gezeten, was nu zo goed als leeg. Het meisje dat naast het raam op wacht had gestaan en zich nu voorstelde als Valentina Stepanovna Goncharova, schoof voorzichtig de gordijnen een stukje open. Een golf frisse lucht spoelde de kamer binnen.

Nu viel het Iwan pas op dat er een radiootje op de tafel bij het raam stond. Valentina draaide aan de knop. De vrolijke klanken van het symfonieorkest van Moskou waren tot op straat te horen. Alexi nodigde Iwan uit om te gaan zitten aan de eettafel die in de andere hoek van de kamer stond. De keukendeur ging open en er stapte een mevrouw binnen. Ze zette een blad met dampende kopjes thee op tafel en ging daarna weer terug naar de keuken. Iwan keek met stijgende verbazing rond. Hij begreep heel goed dat ze de radio zo hard hadden gezet om te voorkomen dat iemand hun gesprek zou af luisteren. Maar wat was er dan nu nog te verbergen? De bijeenkomst was toch afgelopen?

Valentina ging naast Alexi zitten en roerde nadenkend in haar thee. Iwan vond dat er een droevige trek op haar gezicht lag. Maar ze lachte blij toen er twee mannen binnenstapten en direct bij hen aan tafel kwamen zitten.

iwan en het geheim in de koffer

**Myrna
Grant**

g

Iwan en het geheim in de koffer is het tweede deel van een serie van zeven boekjes van auteur Myrna Grant over Iwan en zijn zusje Katya. De kinderen groeien op in Moskou in de jaren '70, toen Rusland nog onderdeel uitmaakte van de Sovjet-Unie en een communistische regering had. Christenen mochten in die tijd niet vrij uitkomen voor hun geloof in God en geen bijbel bezitten. De verhalen in de zeven deeltjes zijn niet echt gebeurd, maar zouden zeker zo gebeurd kunnen zijn. Ze geven een goed beeld van wat het betekent om vervolgd te worden vanwege je geloof, een situatie die zich in heel veel landen op deze aarde voordoet.

De zeven deeltjes van de serie zijn:

1. *Iwan en de verborgen Bijbel*
(februari 2024, opnieuw verschenen)
2. *Iwan en het geheim in de koffer*
(mei 2025)
3. *Iwan en de gewaagde ontsnapping*
(planning najaar 2025)
4. *Iwan en de verrader*
5. *Iwan en de Davidster*
6. *Iwan en het circus van Moskou*
7. *Katya en het zilveren kruisje*